

dnem 31. prosince 1929 a pro nahodilé okolnosti nemohla úřadu navrhnouti nového pachtýře nebo náměstka. Poněvadž však v kritické době jednala o pacht s pivovarem k.-ckým, dala na jevo dobrou vůli a nepochybný úmysl živnost svou znovu provozovati a nebylo proto odejmutí koncese odůvodněno.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí společenstvem hostinských a výčepníků v M., musil se nss především z úřední povinnosti zabývatí otázkou, zda jest společenstvo v tomto případě legitimováno ke stížnosti, a zodpověděl otázku tu záporně z těchto důvodů:

Z předpisů § 18 odstavce 4, 5 a 7 živn. ř. vyplývá jasně, že společenstvu přísluší právo odvolací toliko proti udělení koncese k provozování některého oprávnění, vytčeného v § 16 živn. ř. Toto právo odvolací lze přiznati společenstvu vůbec jenom v těch případech, ve kterých mu je propůjčuje výslovný předpis zákona (§§ 18 a 116 živn. ř.) a nelze je rozšiřovati na případy jiné, v zákoně výslovně neuvedené. Nepříslušelo by tudíž společenstvu právo odvolati se proti výměru, kterým by úřad odepřel odejmutí koncesi podle ustanovení § 57 odst. 2 živn. ř.

Č. 11.000.

Tituly: I. Byly cizozemské tituly akademické dotčeny ustanoveními zák. č. 61/1918 Sb.? — Policejní právo trestní: II. Do jaké míry jest politický úřad povinen odůvodniti zákaz vydaný podle čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb.?

(Nález ze dne 17. ledna 1934 č. 398.)

V ě c: Rudolf P. ve V. proti zemskému úřadu v Praze o užívání akademických titulů.

V ý r o k: S t í ž n o s t z a m í t á s e p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Okr. úřad ve Vysokém Mýtě vydal st-li výměr ze 6. října 1930 tohoto znění: Konaným šetřením bylo zjištěno, že používáte veřejně a neoprávněně doktorského titulu, jak v důvodové části tohoto výměru blíže jest uvedeno. Okr. úřad se schválením zem. úřadu v Praze, opíraje se o ustanovení článku 3 odst. 1 zák. č. 125/27 Sb. zakazuje Vám další užívání doktorského titulu s tím, že každé překročení tohoto zákazu bude trestáno trestem na penězích od 10 do 5.000 Kč nebo na svobodě od 12 hodin do 14 dnů. Důvody: Skutečnost, že doktorského titulu užíváte, jest prokázána Vaším podáním z 22. října 1929, řízeným na min. škol., v němž k svému osobnímu jménu Rudolf P. připojujete značku »Ph. D. h. c. D. D. S. (U. S. A.)«. Kromě toho Vaše adresa v seznamu telefonních účastníků pro rok 1930—31 strana 601 jest uvedena souvisle s titulem doktorským, a sice »P. Rudolf, dr. dent. (U. S. A.)«. Užívání doktorského titulu Vámi jest tudíž bezesporně dokázáno, nehledě na vlastní Vaše doznání, obsažené ve Vašem podání z 22. října 1929, shora citovaném. Okr. úřad, vyslovuje tento zákaz, neběře nijak v pochybnost, že Vámi užívaný titul doktorský byl Vám skutečně udělen zahraničními institucemi »Vetus Academia« a »National Eclectic Institut«, soukromými to vzdělávacími institucemi v U. S. A. Právní řád

v Čsl. republice v předmětné věci předpokládá však, že titul doktorský byl buď získán udělením resp. propůjčením některou domácí universitou neb nostrifikací titulu uděleného universitou zahraniční. V daném případě však tomu tak není, poněvadž Váš doktorský titul nebyl Vám udělen ani domácí universitou, ani nebyl nostrifikován. Námitka Vaše, dovolávající se soudního rozhodnutí o užívání titulu doktorského jest bezpředmětna, neboť dovolávaná Vámi rozhodnutí soudní byla učiněna ve věcech firemních, a rozhodnutí o užívání doktorského titulu bylo v nich jen otázkou prejudiciální, neboť konečné rozhodování o užívání doktorského titulu přísluší resortu školskému.

V odvolání do tohoto výměru podaném uplatňoval st-1 jednak nezákonnost, že nař. výměr nemá opory v zákoně, neuváděje žádný konkrétní právní předpis, jednak vadnost, že nebylo uvedeno, který z účelů ve čl. 2 zák. č. 125/27 sleduje.

Žal. úřad nař. rozhodnutím zamítl odvolání z důvodů uvedených v rozhodnutí okr. úřadu a doložil: »Jako státní příslušník Čsl. republiky můžete získati právo užívati doktorského titulu jen buď jeho dosažením na tuzemské universitě nebo nostrifikací cizozemského doktorského diplomu podle výnosu býv. min. vyuč. ze 6. června 1850 č. 240 ř. z. Podle tohoto výnosu i podle výnosu téhož min. z 27. listopadu 1896 může tuzemec nebo cizozemec, který na cizozemské universitě nabyl doktorátu, na základě jeho dosáhnouti týchž oprávnění, která přísluší doktorům tuzemských universit a tím i oprávnění užívati titulu doktorského, jestliže splnil podmínky za tím účelem výše citovaným výnosem stanovené, resp. jestliže byla provedena nostrifikace jeho doktorského titulu. Z toho důvodu nepřísluší doktorskému diplomu ať tuzemcem či cizozemcem na cizozemské universitě dosaženému bez nostrifikace naprosto žádná právní platnost v republice Čsl. a tím ani oprávnění užívati doktorského titulu. Dosažení akademických titulů doktorských upraveno jest v Čsl. republice celou řadou rigorosních řádů, jimž všem jest společný požadavek absolvování úplného středoškolského a vysokoškolského studia, jakož i složení předepsaných přísných zkoušek a po případě i předložení vyhovující disertace. Od této zásady nelze upustiti a též jen doktorské tituly splněním těchto podmínek dosažené byly zákonem č. 61/1918 Sb. zachovány. Ostatní doktoráty jest považovati za pouhá vyznamenání, jež tímto zákonem byla zrušena. Doktorát Vámi nabytý na Vetus Akademii a National Eclectic Institutu nevyhovuje vůbec svrchu uvedeným podmínkám, takže podle § 2 cit. zák. jste jej nemohl vůbec platně pro republiku Čsl. přijmouti. Z těchto důvodů zakazuje se Vám vůbec užívání doktorského titulu. K Vaší námitce, že rozhodnutí okr. úřadu ve V. jest vadné, poněvadž neuvádí, který z účelů ve čl. 2 zák. č. 125/27 sleduje, podotýkám, že podle právních předpisů týkajících se správního řízení shora vytknutá nespecialisace nemůže býti důvodem vadnosti rozhodnutí jmenovaného úřadu. Toto rozhodnutí jest ve smyslu čl. 8 odst. 2 zák. č. 125/27 konečné.«

O stížnosti uvažoval nss takto:

Proti nař. rozhodnutí vznáší stížnost mezi jiným námitku nezákonnosti, dovozující, že žal. úřad nebyl příslušný vysloviti zákaz, o který jde, ježto prý to patřilo buď min. škol. neb. min. zdrav. Takto styliso-

vaná námitka nečelí vlastně proti nař. rozhodnutí, které zmíněného zákazu neobsahovalo, nýbrž toliko potvrdilo jako rozhodnutí úřadu druhé stolice zákaz vydaný prvním úřadem; výtky tato jest však svou podstatou námitkou, že nař. rozhodnutí jest nezákonné proto, že potvrdilo zákaz vydaný úřadem nepříslušným a tudíž zákaz, který bylo nutno uznati zmatečným.

Tato námitka jest však vyvrácena zcela jasným předpisem článku 3 zák. o organizaci správy politické č. 125/27 ve spojení s čl. 1 a 2 téhož zák., stanovícími pro zákazy v těchto člancích zmíněné výlučnou příslušnost úřadů politických bez ohledu na to, do kompetence kterých úřadů náleží judikátní výrok o meritů věci, již se zákaz týče. Jest sice správné, že úřad politický není příslušný rozhodovati judikátně a přímo o tom, zdali st-li přísluší právo užívati doktorského titulu, avšak žal. úřad, vysloviv zákaz užívání doktorského titulu, neřešil tím autoritativně tuto otázku, nýbrž zabýval se jí toliko prejudiciálně, k čemuž byl podle § 44 odst. 1 správ. ř. č. 8/28 oprávněn.

Vadnost řízení spatřuje st-l především v tom, že nař. rozhodnutí nevedlo účelu, kterého mělo býti dosaženo vydáním zákazu ve smyslu článku 3 zák. o organizaci správy politické; proto jest po názoru stížnosti nař. rozhodnutí tak nedostatečně odůvodněno, že byla st-li obrana před nss značně ztížena. Nedostatek tohoto odůvodnění vytýkal st-l již rozhodnutí úřadu první stolice, a žal. úřad námitku tu vyřídil záporně s odůvodněním, že podle právních předpisů týkajících se správního řízení nemůže vytknutá nespecialisace býti důvodem vadnosti rozhodnutí odvoláním napadnutého.

Proti tomuto odůvodnění dovolává se stížnost §§ 68 odst. 2 a 70 odst. 2 správ. ř. č. 8/28, ustanovujících, že rozhodnutí má obsahovati výrok, a pokud není jinak ustanoveno, odůvodnění, jakož i, nejde-li o rozhodnutí ústředních úřadů, poučení o opravném prostředku, a že odůvodnění není zapotřebí, pokud se stranám v plném rozsahu vyhovuje a není námitek jiné strany, anebo, není-li úřad povinen sdělovati, ze kterých důvodů rozhodl, pokud mu přísluší vyhověti nebo nevyhověti podle volné úvahy správním předpisem neomezené; stížnost tu vytýká, že žal. úřad neuvedl právního posouzení nesoucího se k cíli, pro nějž byl nař. zákaz vydán, a že tímto nedostatečným odůvodněním byla st-lova obrana před nss značně ztížena. Jde tedy o to, zdali specialisování účelu, sledovaného vydaným zákazem úřadu první stolice jest postradatelné, jak míní žal. úřad, či zdali tvoří tak podstatnou vadu, že jest tím značně ztížena obrana st-lova před nss.

Nss shledává správným názor stížnosti, že k zákonitému odůvodnění rozhodnutí v tomto případě náleželo též specialisovati řádně účel sledovaný zákazem st-li vydaným, a že opomenutím toho vznikla vadnost řízení. Jestliže však byl zákaz vydán ve smyslu čl. 3 zák. o organizaci správy politické, který vydávání zákazu připouští pouze za účely uvedenými ve čl. 2 téhož zák., totiž za účelem pečování o veřejný pořádek, klid, bezpečnost a veřejnou mravnost a odvrácení v tomto směru všech nebezpečností a odstranění nastalých poruch, tu nebylo st-li znemožněno, aby ve své stížnosti dovodil, že zákaz prvním úřadem vydaný není způsobilý sledovati žádný z účelů právě vyjmenovaných;

mohlo by tu jít toliko o ztížení obrany, nikoli však o ztížení značné, a nejde zde proto o vadu podstatnou. Jestliže tedy tato vada prvému rozhodnutí vytčena nebyla napravena nař. rozhodnutím, není ani toto rozhodnutí stíženo vadou podstatnou.

Na druhém místě spatřuje stížnost vadnost řízení v tom, že žal. úřad nezkoumal, není-li nutno sporné tituly st-logy uznati za vyznamenání zachovaná v platnosti zák. č. 61/1918 Sb. Ani tato výtka není odůvodněna; ačkoliv odvolání samo svým obsahem nezavdávalo žal. úřadu nijakého podnětu k tomu, aby se touto otázkou zabýval, žal. úřad přes to, jak plyne z odůvodnění nař. rozhodnutí, skutečně se zabýval právě cit. zákonem, a také stížnost sama běře v odpor úsudky, ke kterým žal. úřad s hlediska těchto úvah dospěl.

Ve směru nezákonnosti uplatňuje stížnost, že zákon č. 61/1918 Sb. ponechává v platnosti vyznamenání udělovaná vysokými školami, aniž rozeznává, zda byla udělena vysokou školou zdejší či cizozemskou a dovozuje, že na vyznamenání udělovaná cizozemskými vysokými školami se nevztahuje zákaz § 2 cit. zák. č. 61/18. Tomuto právnímu názoru jest ovšem přisvědčiti, ježto druhá věta § 1 téhož zák. v podstatě stanoví, že na zákonném stavu upravujícím oprávnění k užívání titulů, jež jsou vyznamenáními udělovanými vysokými školami (čestné doktoráty a pod.), plativším až do vydání zák. č. 61/18 se tímto zákonem nic nemění.

Avšak žal. úřad svůj zamítavý výrok opřel právě nejen o § 2 tohoto zák. č. 61/18, nýbrž také o výnos býv. min. vyuč. ze 6. června 1850 č. 240 ř. z. a o vydané rigorosní řady. Ježto pak stížnost proti tomuto odůvodnění nemá nijakých stížních bodů, zůstává nař. výrok opřen o tyto právní předpisy, které právě při právním hledisku stížnosti ohledně zák. č. 61/18 zastávaného (že tímto zákonem se na právních poměrech nenostifikovaných cizozemských čestných doktorátů nic nezměnilo), tvoří podklad pro stanovisko žal. úřadu, jehož závaznost nemůže nss v daném případě při nedostatku příslušné výtky stížnosti (§ 18 zák. o ss) zkoumati.

Dlužno proto stížnost ve věci samé uznati bezdůvodnou.

Č. 11.001.

Policejní věci: * Předpoklad příkazu nebo zákazu podle odst. 1 čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb. je dán i tehdy, jsou-li tu objektivní skutečnosti, z nichž lze usuzovati, že veřejný pořádek, klid a bezpečnost porušeny býti mohou.

(Nález ze dne 17. ledna 1934 č. 482.)

V ě c: Spolek »Ortsgruppe Zwickau des Bundes der Deutschen in Böhmen« ve C. proti zemskému úřadu v Praze o odstranění štítu.

V ý r o k: S t í ž n o s t z a m í t á s e p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Něm. Jablonném z 11. března 1930 bylo předsedovi stěžujícího si spolku na základě odst. 1 čl. 2 a 3 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. uloženo, aby do 24 hodin po doručení tohoto příkazu s domu čp. ... ve C., ve kterém jest spolková místnost, odstranil štít zhotovený ve formě a barvách spolkového odznaku,